

Na sobotu jsme byli domluvený s panem odborníkem na topení a čerpadlo.

Je to moc milej člověk, šikovnej a spolehlivej. Brtník ho zná už dlouho z práce, a já se s ním shodou okolností potkala dvakrát při výletě, protože je taky v majetku psím. No a tak jsme se domluvili, že se v sobotu staví, aby se dohodly další kroky a postup a dáme si výbornou kávičku, sedneme nad plány. No jo, dáme si kávičku, leda tak prtky. Tentokrát jsme to dotáhli už k dokonalosti, protože jsme ten kávovar komplet nechali celej doma ☐ ☐ . Aaach jo, tyhle přesuny! No tak to je prekérka, pravil Brtník v sobotu ráno, sednul do auta a jel aspoň pro nějaký instantní kafe. A přivezl rovnou báječný housky na snídani.

Bylo nám jich zapotřebí. Ne, že by jeho chleba, kterej peče nebyl výbornej, ale... nějak nám nesesla ta sekaná, co byla k večeři a tak nám bylo krapítek nedobře. A v takovém případě jsou výborný vesnický housky pro žaludek přeci jen líp zpracovatelný, než žitný domácí chleba. Rumíček, kterej jasně detekoval, že nám není úplně dobře se rozhodl nás potěšit dárkem. Čas od času popadnul pelíšek a jezdil s ním kolem nás . Což teda v tom provizorním pidiprostoru není zcela ideální nápad ☐ . Tím, jak nám nebylo úplně dobře, bylo to dopoledne takový "volnější. "

Ne, že bychom se vyloženě flákali, ale bylo to trochu lážo plážo. A na nohy nás postavila až naše domácí ořechovice, kterou už několik let za sebou Brtník vyrábí. A jest vyzkoušeno, že vás z mnohých potíží vytáhne. Aby taky ne, když je s tím tolika práce. Ale výsledek stojí za to, jest to mok lahodný a navíc léčivý. Vzhledem k tomu, že jsme nyní v majetku dvou ořešáků, který rodí jako blášen, můžeme se pustit do velkovýroby.

Prozatím jsme se pustili tedy do těch stavebních úprav. Pro mě tetkon nic bouracího nebylo k dispozici, stěny mám oškrábaný, umytý /až na ten kousek u električky/ a pod okna napenetrováno, aby se mohlo štukovat. Nahazovat zatím neumím, to musí Brtník sám a tak jsem byla pověřena něčím, co naprosto nekoresponduje s mou netrpělivou povahou. Dodneška si živě pamatuju pocit vnitřní nepohody při pohledu na mámu, která na chalupě trpělivě, s cigem a kávičkou, rovnala ke stěnám prkýnka, přesně dle léry uříznutá, jedno jako druhý. Vyskládala je pěkně podél stěny altánu, hezky vedle sebe, pak na sebe, až do výše pasu! Chápejte - placatý prkýnka, šikorý tak patnáct centáků a tlustý tak centáky dva??? Jen než je naskládala na zem po celý tý dýlce stěny (tak 4 metry?), bylo to snad tejden a..... nestalo se v podstatě vůbec nic. Lautre vůbec nic, stav nezměněn, svět nic nepoznal. A ona si

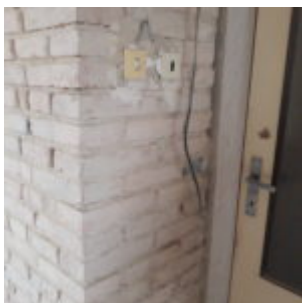
Opět ten kávovar! A sobotní louky. A cihly!

v pohodičce jela dál, do druhý vrstvy, kdy se ešče furt nestalo nic a jí to bylo jedno, skládala si dál. Pro mě naprostej trest, makáte jako blbý a neděje se nic, nic nevidíte ☹☹☹

A tetkon?? Tetkon, prosim, mám za úkol podobný tejrání. ☹☹. Na některých místech jsme odhalili starý cihly a ty necháme koukat. No a..... na mě padlo to, že MEZI NIMA ČISTIM TY SPÁRY!!! MILIJÁRDU SPÁR??? Šmrdláte, šmrdláte takovým udělátkem aneděje se nic?? ☹☹☹ PEKLOOOOO! Máma se nahoře musí neskutečně řehtat, možná vdechla i to cígo, polila se kafem a strouhá mi mrkef. Ba ne, vona nejni škodolibá, ale směje se určitě a baví se králofsky. No, takže prostě tetkon šmrdlám a šmrdlám a šmrdlám a neděje se nic. I když.... pokud to srovnáte..... že je vidět, aspoň jeden rozdíl? ☹

Opět ten kávovar! A sobotní louky. A cihly!

A až se to omeje, napeňuje.....to bude najednou rozdílůch! A teda ale musím říct, že ono to nekončící šmrdlení má i svou pozitivní stránku, člověk se tak na to soustředí, že má následně mozek v pračce. Nemyslíte prostě vůbec na nic. Nakonec jsem se do toho zahrábla tak, že najednou koukám, hodin jak na kostele a musím vypadnout ven s ohaříkama.

Hodila jsem se do gala, což zde znamená do galoší ☐☐, vzala taštičku s dobrůtkama a ohaříska a vymazgla ven. Tali byla zas tak rozpumpřdlikovaná, že si vysloužila 2x!! návrat za plot, než byla schopná jít normálním krokem. Protože ráno šli s páníkem směrem doprava do lesa, vzala jsem to já naopak doleva na louky. Jakmile dostali volno, metelil Rumíček zkontrolovat, ešivá u souseďů na zahradě nejni jeho novej kámoš Mourínek. No... nebyl, asi řádil vzadu u slepic, podle toho rumrajchu, co se odtamtud ozýval ☐☐. My šly s Tali trošku napřed. Teda takhle... Tali by bývala byla ráda šla trošku víc napřed ☐☐, ale to jí jaksi nebyl umožněno. Naopak, potom ke konci, kde se louka zužuje směrem k silnici a navazuje na ni cesta, musela jít - stejně jako Rumíček, který nás doběhl, pěkně u nohy.

Volno dostali až kus od silnice. Tali chtěla jít letět prozkoumat hromadu hnoje a ani tady nebylo její přání vyslyšeno, takže musela pěkně zpátky na cestu a až dole se mohla rozletět. Jak jinak, s nadšením toho využila. Nechala jsem je oba, ať si poletujou prostorem. Oproti minulému víkendů, kdy jsme si sem zašli taky, se Tali jevila mnohem víc na příjmu a byla ochotná se odtrhnout od myšobádání. Šli jsme jen tak dolů loukou, Rumíček pobíhal okolo a žádal si zábavu. Tak jsme spolu něco občas kutili a i k tomu Taliprtku přizvali - přes to, nebo spíš právě proto, že její zájem o spolupráci je v současnosti minimální - a to jsem ještě optimistická ☐☐. Každěj úkon jsem si musela tvrdě zasloužit.

Ale když jsem jí v trávě našplápla čmuchací čtvereček a umístila do něj pár oříšků, byla to hnedle jiná Talinka. Oříšky, který si vyčmuchá - to je jinačí kalibr. Stejně jako ty, který si

odloví ve vzduchu, když jí je za odměnu hodím. Došli jsme dolů a vydali se k remízku ze šípků. Tady rostou obří, tak to se to snadno trhá. Až půjdeme zpátky, tak na louce za barákem k nim do kapsy přihodím pár těch malých jablíček a bude zase dobrej čajíček (sakra mně to dneska ale básní!! ☹). Tali nabrala rychlost a frčela úzkým prostorem mezi krajem lesa a remízkiem. Hvízdl jsem a ona se zhoupla za obzor, který vytvořila terénní vlna. Přidala jsem do kroku, že jí profouknu ušiska a ona už to zrovna rvala zpátky. Mno, dostalo se jí sdělení, že nebude lítat po všech čertech a bude se držet s náma. Tak se pustili s Rumouškem do zkoumání šípkovýho chroští a já si zatím natrhala plnou kapsu šípků.

Začalo se smrákat a tak jsme se pomalu začali vracet. Teda pomalu ☹ ☹ ☹ . Asi si dovedete představit, jak moc pomalu se vrací ohař ☹ . Zvláště, pokud je flekatej. No i proto jsme tady měly s Tali menší konzultaci na téma, kde se kdo bude pohybovat, protože jsme na to měly zcela rozdílné názory. Ještě, že s Rumíčkem se shodneme. Ovšem pouze do okamžiku, kdy přejdeme cestu a ten kousíček silnice, kdy oba musí jít u nohy. Pak už jsme na louce za Domečkem a.... za susedovic zahradou. Kde bydlí kdo??? No ano, ano... Mourínek ☹ . Rumouš je už kocourkem naprosto stíženej, a pokud se pohybujeme tady, tak on se nejradši pohybuje čistě jenom kolem plotu. Protože, co kdyby náhodou, že jo! Očekávám, že to nebude dlouho trvat a naučí se snad i dělat čičičííí, aby si mohl Mourínka přivolat. Tentokrát se ho ovšem nedočkal. Tím, že je Rumíček takový hodný stvoření, nechávám mu tak od půlky louky už volnou tlapku a on vždycky celej ščááástnej utykááá k plotu. Jen ho pak od toho plotu musím pracně odlepit, páč je tam nalepenej sosákem jak sucháč, načuhuje do všech koutů a vypadá jak vesnická drbna. Tentokrát jsem ho musela ovšem odlepit poměrně rychle, protože u našich vrat stálo auto a to znamenalo, že odborník přes topení už dorazil.

Čokle nadšeně vtrhli na zahradu a hledali, kde je ta návštěvička. Pak se dokonce přeskakovali u okna, aby taky viděli dovnitř, kdo že to tam je. A já tím pádem neslyšela vlastního slova, když jsme se domlouvali, zda uvařit tu náhražku kávy z pytlíku, nebo ne. A protože padlo rozhodnutí, že uvařit, vydala jsem se i s ohařiskama dovnitř. Tam ovšem ti zločinci štěkavý objevili, že dveře, do prostoru rekonstrukce jsou otevřené a tak mohli do toho bordelu nadšeně vtrhnout a vítat. A rozkopávat tam všechno, co jim přišlo pod tlapky. Vyexpedovala jsem je do chodby a šlo se vařit to kafe, aby se pak mohlo sedět nad plánem, co se bude pořizovat a kolik to bude stát.

No a když pak pracovní návštěva odjela usadili jsme se s Brtníkem u stolu, nalili si dobrý pití

Opět ten kávovar! A sobotní louky. A cihly!

a dali se do louskání ořechů. Ovšem pardon, ještě jsem před tím musela nakrmit dva hladový ohařský krky, aby mohli odpadnout... no jako ten špalíček ☐ .

